

CUM SE SCRIE ISTORIA!

Evenimentul din 16 iunie a.c. de la Budapesta, prilejuit de reînhumarea lui Imre Nagy – a atras atenția tuturor cotidianelor și mijloacelor de informare din străinătate.

Este dureros pentru majoritatea românilor din Italia să descopere că, legat de acest eveniment, «alți români» plecați de pe aceleași meleaguri, de care astăzi nu se mai simt sufletește și istoric legați, au aderat la semnarea unei așa-zise «declarații comune» a pretinsului Forum Dmocratic din Ungaria, în care, cuvinte răsunătoare vor să demonstreze că poporul ungar nutrește sentimente de prietenie și înțelegere față de poporul român, punînd în evidență că principalul obiectiv al acestei prietenii îl reprezintă, «realizarea autonomiei culturale a maghiarilor din Transilvania», autonomie înțeleasă ca temelie a unei autonomii teritoriale.

Sentimentele față de Patria mamă nu permit nimănui să treacă indiferent peste istoria milenară a poporului din care își trage seva, motiv pentru care am dori să reamintim celor care, înflăcărați de un moment trecător, că istoria își urmează cursul după legile ei naturale, cu toate eforturile acelora interesați să făurească o istorie după propriile interese.

Soarta României, în zbuciumata sa istorie, a demonstrat că oricare din evenimentele ce au trecut peste destinele ei, nu numai că nu i-a știrbit din forța și tăria de a rezista, dar a călit-o din ce în ce mai mult, transformînd-o într-un scut de apărare a civilizației europene din zona considerată uneori cea mai aprinsă a bătrînului continent, mai ales astăzi, cînd întreaga lume se află într-o efervescență din care este greu să prevedem un viitor sigur.

UN SEMN DE DRUM...

Mă ascund uneori în cuvinte,
Înfricoșat de adevărul nerostit,
Cu pași de taină bat atuncea drumul
Într-un sens invers celui dorit.

– O, suflete, suflete, unde te-ndrepti?
Un semn de drum, o piață rea,
Scriș pe trunchiul arborelui meu,
Strigă muștrător în urma mea.

– Necesitatea lucrurilor cheamă
Pașii mei grăbiți și glasul meu,
Primul pas mai naște încă unul,
Să mă-ntorc din drum îmi este greu.

Un compromis încerc atunci cu cerul,
Cu marea și bătrînul meu pămînt,
Dar totul, parcă, seamănă cu mine,
Și parcă nu știu nici eu cine sînt.

Gabriel-Iosif Chiuzbaian